

AKATALPA

Eylül 2014 - Sayı 177

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Ece APAYDIN

küçük İSKENDER

ZİYAFET

Korunmalı elbet çitaların ve yüksekliğin onuru
Hazi'ın sırtındaki kambur. Köprü direkleri. Öğlenin göğü
Sağlam birer iskelettir hepsi-çekip alındığında- yüz
görünümü
O sırtlan gölgeliği. Kaçık su. Kırbacım olur musun. De Sade
köprüsünde-bu sabah
Hükümran sesin. Gümüşlerin birbirine vuruşu. göğse inişi.
gövdeden akışıyla-kekremsi
-ziyafetim benim!
Gümüşlerin birbirine varışı. Birkaç saç teli
Kapıyı vuran ziyaretçi. Sen kimsin? Akıp giderken
Perdeler kornişlerinden ve kirişlerinden utanarak
Ayetlerden indiriler izbeler
Sensin
Ziyafetim benim
Bu öğle saatinde
Görüntüler nesnelere arasında görünmez olan
Bir bavulun dişlerinde ıslak yelpazelerde
Korunmalı onurun-hakkında iyi şeyler söylenmeli
Bir ölüm gibi gerçekleşen bu şiirde.

EN SEVDİĞİM KELİME SKANDAL

İyi de sessizliğin bu rekor denemesinde
şehre ne oluyor
Neden hep soru cümlesi biriktirdiğimiz heyecan
Eve kalsa hiçbir odasına beni sokmayacak
Sokağa kalsa zaten dışarı çıkmamız bile skandal
Kemana kalsa bütün trompetler sadece gürültü
Davula kalsa bütün ziller aptal
Yine de bir ihtimal, kaldırıp her taşın altına bakmalı
Tekinin altında pişman bir filozof
Diğerinin altında inadı inat bir eski sevgili
Taş küflenir mi paslanır mı onu düşünmeli
sen değiştirdiğinde yerini
Lorca okuduğu için fenalaşıp acile kaldırılan genç şair
Onun da bakmalı altına
Çocukluğu, zaafı ve seyrederken ağladığı filmler
İlk kez bitlendiğini hatırladığı kasıklardaki mücevher
Sokağa kalsa zaten dışarı çıkmamız bile skandal
Gitgide yaklaşan fener alayı mı
Yoksa evleri kundaklamaya gelenler mi bu bağrışanlar

Tahir Abacı, Adnan Akdağ, Necati Albayrak, Adnan Algın,
Ece Apaydın, Yalçın Aydınlik, Hüseyin Avni Cinozoğlu,
Ünsal Çankaya, Rasim Demirtaş, Oresay Özgür Doğan,
Öztekin Düzgün, Osman Serhat Erkekli, Bekir Göl, Şenol
Gürel, küçük İskender, Korkut Kabapalamut, Sinan
Karadeniz, Mahir Karayazı, Mehmet Mim Kurt, Mustafa
Oğuz, İbrahim Oluklu, Sezgin Öndersever, Kâzım Şahin,
Şerif Temurtaş, Cemal Toprak, İrfan Yıldız, Recep Yılmaz.

AHMET HAMDİ TANPINAR'IN ŞİİRDE YAPTIĞI VE YAPAMADIĞI

Tahir ABACI

Ahmet Hamdi Tanpınar, bir yerde şiiri için "yapamadım" derken, başka bir yerde "Deniz" şiirinin ilgi görmemişliğinden yakınarak, "Bu şiirin Türkçe'nin beş on şiirinden biri olduğuna" inandığını söyler. İsmail Habib Sevük ile kendisini antolojisine (örnekli edebiyat tarihine) almadığı için sandalyelerin havada uçtuğu bir kavgayı da göze alabildiğine göre, demek ki şiiri "yaptığına" da inanmaktadır.

Şairin öznel bakışı böyle, bir "yapamadım" diyor, bir "yaptım" anlamına gelen sözler söylüyor, tavırlar sergiliyor. "Yaptım" dese de bizi bağlamaz, "yapamadım" dese de, aslında.

Cevabı bizim vermemiz gerekiyor: Yaptı mı, yapamadı mı?

Önce, eldeki biricik kitabına ve bu toplamın ortaya çıkış sürecine bakalım. "Şiir Kitapları Sözlüğü" çalışmamdan aktarıyorum:

Tanpınar'ın, ilk ve son şiir kitabı, *Şiirler*'in son sayfasının en altında şöyle bir not var: "Bu kitap 1961 yılı şubat ayında İstanbul'da Yeni Matbaada basılmıştır." Bir yıl olmadan, Ahmet Hamdi Tanpınar öğretim üyesi olduğu Edebiyat Fakültesi'ndeki bir toplantıda kendisini rahatsız hissedecek, gittiği bir doktor arkadaşının muayenehanesinden Haseki hastanesine kaldırılacak, ertesi gün, 24 Ocak 1962'de, sabaha karşı 'enfarktüs'ten ölecektir. Yani şairin biricik şiir kitabıyla 'ülfet'i topu topu on – on bir ay olabilmıştır. Kendisine kalsa bu süre daha da az olacaktı; çünkü şiirlerini dizgiden sonra bile tekrar tekrar elden geçirmiş, değişiklikler yapmış, yetmemiş, yayımcısından süre isteyip durmuştu.

Tanpınar gibi ilk şiir kitabını yayımlamak için acele etmeyen Dıranas da biricik kitabına *Şiirler* adını koymuştu. Oktay Rifat'ın 1969'da, Sabahattin Kudret Aksal'ın 1979'da yayımladıkları ama biricik olmayan kitaplarının adı da *Şiirler*'di. Böyle bir kitap adı kullanmak, genellikle 'amatör'lere özgüdür, nitekim adları fazla bilinmeyen daha pek çok şairin kitabı da "Şiirler" ya da "Şiirlerim" gibi adlarla yayımlanmıştır. Sonraki kitaplarına da önceki kitapları gibi başka adlar koymayı sürdüren Oktay Rifat'ın ve Sabahattin Kudret Aksal'ın, birer kitaplarında *Şiirler* adını kullanmaları belki biraz 'kitap adı bulma yorgunluğu'ndan (şairler bilir, kolay değildir kitaba ad bulmak), ama sanırım daha çok 'amatörlük' çağrışımının getirdiği hoşluktan ve 'orijinallik'ten kaynaklanıyordu. Tanpınar ve Dıranas'ın gerekçelerinin farklı olduğunu kestirebiliriz: İlk şiir kitaplarının aynı zamanda son şiir kitapları olduğunu bilmenin dinginliği, 'ne yazdımsa işte hepsi burada, ad ayrıca ne gerek' vurgusu. Daha ileri gidilip, kitabına daha önce başka ad koymuşken, vazgeçip *Şiirler*'e çeviren Tanpınar'ınkinin iyiden iyiye alçakgönüllükten kaynaklandığı da söylenebilir: Çünkü şair, 'şiiri yapamadığı' kanısındadır.

Aslında vazgeçilen ad kitabın gizli adı olma özelliğini sürdürüyor. "Ne İçindeyim Zamanın" şiiri, kitabın ilk şiiri olmakla kalmıyor, ayrıca italik harfler kullanılarak öteki şiirlerden farklılığı vurgulanıyor. "İçindekiler" bölümünde de bu şiirin adıyla öteki şiirlerin adları arasında bir satırlık

boşluk bırakılmış. Bütün bunların şairin tasarrufu olduğunu kitabın çıkış hikâyesini bilmeden de kestirebilmek mümkün. Yayıncısı Hüsamettin Bozok'un, Tanpınar'ın ölümünün ardından *Yeditepe*'nin 1-15 Şubat 1962 tarihli 56. sayısında yayımladığı "Bir Kitabın Hikâyesi" başlıklı yazısından (bkz: *Bir Gül Bu Karanlıkta*, Haz: Abdullah. Uçman - Handan İnci, Kitabevi, 2002, s.112), sadece kitabın "Ne İçindeyim Zamanın" olan adının değil, birçok şiirin adının ve dizelerinin değiştirildiğini öğreniyoruz. Diğer çalışmalarını gibi Tanpınar'ın şiiri de bir türlü bitmiyor. Bitmesi de gerekmiyor; onu Tanpınar yapan özelliklerden biri de bu değil midir? Çevrim, kapanmamış haliyle kapanmış birçok çevrimden daha uzun 'mesafe' kat etmiş değil midir?

Tanpınar, kendisinde 'esas' olanın şiir olduğunu söyleyedursun, şiirlerini görece onun en zayıf halkası olarak görenler var. Bu sanırım en çok romanlarıyla yapılan kıyaslamalardan kaynaklanıyor. Oysa Tanpınar'ın şiiri, romanlarında ortaya saldırdığı bir dizi kişiliğin, Mümtaz'ın, Cemal'in, Selim'in, Atiye'nin, Sabiha'nın ruh hali, iç dünyaları gibidir. Gerçi Tanpınar'ın ölçüyü kaçırıp onlara 'ideal' ortamlar sunmak, sanat (en çok da müzik) sever kişilerle hemhal etmek gibi kayırmalar yaptığı da olur, ama roman kişileri farklı, somut ve epik bir düzlemde, öteki kişilerle birlikte var olurlar, ilişkiler ve kıyaslar içinde yol alırlar. Oysa şiiri, bir 'hayal insanı' ufkudur, başka özneler merceğini aradan çıkararak doğrudan 'özbilinç' algıları üstünden işler.

Tanpınar'ın roman ve denemeleri, Yahya Kemal şiirinin bittiği yerden aynı içeriği sürdürür; 'kültürel süreklilik'e vurgu, geleneksel şiire, müziğe, mimariye, İstanbul'a tematik değerler öncelenmesi, vd. Tanpınar'ın şiiri ise en çok şiirin kutsanması düzleminde ve bir iki şiirde de (Bursa'da Zaman, Bir Gün İcadiye'de) atmosfer düzleminde Yahya Kemal'in 'rahle-i tedris'ini hissettirecek, söz konusu tematik eksenden uzaklaşmak ister gibidir. Şair, şiirde 'farklı olmak' gibi soylu bir duygunun önemini kavramıştır. İkinci adımda Paul Valéry ve Ahmet Haşim'le buluştuğunu söyleyenler çok, oysa bu etkiler de biraz atmosfer benzerliğiyle, daha çok da yöntemsel yararlanma düzlemiyle sınırlıdır; çünkü Tanpınar, Valéry ve Ahmet Haşim'le estetiğin soyut ölçütlerini kavrama noktasında buluşsa da, somutta onlardan çok daha farklı kaynaklardan beslenmiştir. Örneğin, "Musiki" adlı şiiri, Valéry'nin müziğe gönderen dizeleriyle ve müziği 'saf şiir'le kıyas ögesi yapan yaklaşımıyla açık bir buluşmadır ama ötesinde bu sadece yöntemsel yönüyle etkisini sürdürür, çünkü Tanpınar somutta Doğu'nun geleneksel müziğini, öteki kültür öğelerini özümsemiş ve iç seste bu öğeden hem beslenmiş, hem bu sesle yarışmıştır. Tanpınar'ı özellikle doğa betimlemeciliği, kelime ekonomisi ve simgeci yönüyle etkileyen Ahmet Haşim'in bu müziğin etkilerinden –iradi olarak– irak olduğu da yine bizzat Tanpınar tarafından anımsatılır. Tanpınar şiiri, romanlarında betimlenen ve 'farklı' dünyalar canlandıran müzikal eserlerin trajik edasına özenen bir dilin ürünüdür. Şiirlerinin öteki emeklerinin yanında görece zayıf halka olarak görülme nedenlerini de burada arayabiliriz: O müziğin edasını sözel kalıplarıyla özdeşlemek. Tanpınar, denemelerinde çoğulcu bakışları gözetken bir estet gibidir. Romanları, 'açık uçlu' yapılarıyla yenilikçi metinler izlenimi verirler. Şiirlerinde ise geleneksel yapıya bağlılık bunu geniş ölçüde engellemiştir. Özendiği müzikal edayı müziklerin sözel yapısına özdeşlediği için serbest vezinle yazılmış şiirlerinde aynı rahatlığı sürdürememiş ve bu tür şiirleri başarısız bulunmuştur.

YOLCULUK

yüzün yolculuğa dönük
kocaman gövdeleri ile ağaçlara
ilk karı yağıyor doğunun
uyumsuz sözcükler aklında

yüzün içime dönük
eğil lütfen fısılda kulağıma
yağmalansın uyukum
bir rastlantı olsun yolculukta

yüzün uzaklığa dönük
içinden geçiriyorsun inceden gelen yağmuru
bakarak gölgesi kendisinden uzun dağlara
toprakta evlat kokusu

yüzün yüzüme dönük
uğultuyla başlayan şafakta
mutsuzluğa açılacak gibi kanatların
ulaşamayacak sonsuzlukta

Tanpınar'ın en çok bilinen, sevilen şiirleri, dörtlüklerle yazılmış olanlar. Öte yandan, hem söyleyiş düzleminde, hem tematik düzlemde şiirlerinde kuşaktaşlarını da kuşatan dönemin "egemen öğe"lerine onun şiirlerinde de sıklıkla rastlanır. Gelgelelim, Tanpınar da, dönem ve çevrim komşuları Nâzım Hikmet, Necip Fazıl, A. Muhip Dıranas gibi farklılıklar gözeterek, metnin özgünlüğünü ve biricikliğini gözeterek şiirini kurmanın önemini kavramıştır ve o dönemde böyle düşünen bir grup şairin varlığı her biri (ve şiirimiz) için şans olmuştur.

Şiirler'de dört bölümde otuz yedi şiir toplanmış. Başlangıçta kitaba ad olarak düşünülen "Ne İçindeyim Zamanın" şiiri, düzenlenişteki ayrıksı durumuyla sadece kitaba gizli ad olmakla kalmamış, başlıksız ilk bölüme başlık gibi de olmuş. Bu bölümde toplam on dokuz şiir var. "Her Şey Yerli Yerinde" bölümünde dokuz, "Bursada Zaman"da üç, "Dönüş"te altı şiir yer alıyor. Bölümleri oluşturan şiirlerin bir araya gelme ölçütlerini saptamak o kadar kolay görünmüyor. Ancak, birinci bölüme daha çok hayal ve şairin 'nizâm'ından estetik ölçüt ürettiğini sık sık söylediğini "rüya" dünyasının, ikinci bölüme zaman ve mekân dünyasının, üçüncü bölüme şehir olgusunun, dördüncü bölüme hayat felsefesinin rengini verdiği söylenebilir. Şükran Kurdakul, Tanpınar şiirinde, dize dize örneklediği "rüya" kelimesinin sık kullanımını şairin gençlik yıllarında bağlandığı *Dergâh* çevresinin Bergsoncu eğilimleriyle açıklıyor. İlk elde saptanabilir bir etkinin varlığı tartışmasız, ancak Bergson'un atak ve dövüşçü idealizminin Tanpınar'ın edilgin şiirine sadece 'motif sağlama' düzleminde yansıdığı, şairin dinginlik bulduğu hayal evrenini fazla "dünya görüşüleştirme"ye eğilimli olmadığı söylenmeli.

Tanpınar, *Şiirler*'de daha çok dörtlüklerle, bazen de tek ya da iki aralıklı çoklu dize gruplarıyla kurduğu şiirlerini toplamış. Şiirlerde hece vezni bazen kurallara ve duraklara uygun biçimde, bazen de hece sayısına uyularak ama duraklara uyulmadan kullanılmış. 11 (bazen 6+5 biçiminde, bazen duraksız) 8 (bazen 4+4 biçiminde, bazen duraksız) ve 7 (bazen 4+3 bazen duraksız) heceli şiirler ağırlığı oluşturuyor. *Şiirler*, Tanpınar'ın ilk ve son kitabı ama kuşkusuz onun bütün şiirleri bu kitaptakiler değil. *Dergâh* Yayınları, Tanpınar'ın diğer kitaplarıyla birlikte *Bütün Şiirleri*'ni de (ilk basılışı, 1976) yayımladı ve bu baskıya *Şiirler*'deki şiirlerin yanı sıra, bu baskının dışında tutulmuş şiirler, "Eşik" ve "İnsanlar Arasında" gibi uzun şiirleri, serbest vezinle yazılmış şiirler, gençlik şiirleri, yayımlanmamış ya da bitmemiş şiirler de eklendi.

Yine döndük baştaki soruya. Tanpınar, şiirde yapmış mıdır, yapamamış mıdır? Kuşaktaşı kimi şairleri "oportünistler" diye niteleyerek küçümsediğine, kendisine yer vermeyen birinin yakasına yapışabildiğine, bir şiirinin Türkçe'nin beş on şiirinden biri olduğuna inanabildiğine göre, onun "yapamadım" derken, ortalama şiir ölçülerini değil, kendi büyük sentezini kast ettiğini düşünmek gerek. O noktada da itirafını, 'rekabetten çekilme' psikozuyla ve neşe ve ironi yönüyle daha çok romanlarına, kendini hor görme yönüyle daha çok şiirlerine bakışına yansıyan 'melamî' ruh yapısıyla açıklamak daha doğru olur. Onu gerçi romancı, hikâyeci, kültür adamı yönleriyle belki daha çok konuşuyoruz ama döneminin ölçüleri içinde şiirde de pekâlâ "yapmıştır".

Ancak, bence şiirinde 'yapamadığı' bir yan da var: Özellikle romanlarında cesaretle denediği biçimsel deneyimleri şiirlerinde yapamamıştır. Çünkü belli bir

şartlanmayı kıramamıştır. Şiir anlayışı, hece sayısı eşit dizelerle, dize sayısı eşit matrislerle biçimlendiği için, denediği serbest vezinde acemi kalmıştır. Bu tür şiirlerinde, dizeler arası geçişleri yeterince kaynaştıramamıştır. Oysa, asıl üzerine gitmesi, geliştirmesi gereken yapısal özelliği bu olmalıydı. Modern yapısal özelliklere açılım konusunda kuşkusuz roman sanatının elverişli bir durumu var: Klasiğe vurgu bu türde sadece bir "içerik" olarak kurgulanabilir. Kültürel sürekliliğin önemini ve uygarlık çatışmasını illa klasik bir anlatı yapısı içinde vermeniz gerekmez, hatta bazen parçalı (fragmental) anlatı çok daha elverişli olabilir bu konuda. Oysa şiirde klasik içerik sanki klasik yapıyı öngerektirir gibi -biraz da Yahya Kemal'den ötürü- bir şartlanma olagelmıştır. Aslında yaşıtı / akranı Nâzım Hikmet, *Şeyh Bedreddin Destanı* gibi, bu konuda öncü ve model olabilecek bir ürün de ortaya koymuştu. Ancak, Nâzım'ın sistemle çatışmaları, politik yönü, ona poetik açıdan yaklaşılmaması da belli oranda engellemiştir. Ötesi, yapısal şartlanmayla ilgili: Tanpınar, Nâzım Hikmet'i ve Orhan Veli'yi "nesirde kalmak" ile eleştirir. Belki de bunları söylerken kendi serbest vezin denemelerinin yetersiz kalışı geliyordu gözlerinin önüne. Bu konuda bir talihsizliği de şu oldu: Nâzım Hikmet dışında, "serbest vezin" in tam olarak hakkını vermek, savrulan dizeleri bir matris olarak örgütlemeyi becermek, İkinci Yeni şairlerinin 1960 sonrası olgun dönemine nasip oldu. Tanpınar, bu şiirin kelime tokuşturmaya dayanan ham dönemini gördü ama öldüğü için olgun dönemini göremedi. Görse etkisi olur muydu, bilinmez: İleri yaşta şiirsel yatak değiştirmesi pek de beklenemez bir şairin, ama doğrusu "Ne İçindeyim Zamanın" "Mavi Maviydi Gökyüzü" "Deniz" "Bursa'da Zaman" gibi ölçülü şiirleri düzeyinde ve niteliğinde ama özgür yapılar içinde savrulan şiirler, ona yakıştırdı... "Yapamadığı" budur, yoksa kendi bağlamında şiirde de "yapmıştır".

Şiir: SAKIZ / Yazı: NEDİR BU HÂL?

Öztekın DÜZGÜN

Ş:

Paraya kıyıp kocca lugat aldım
artık ~~genç~~ şairleri okuyabilirim:

[kesif: 1. sık, tok
2. kalın, kaba, yoğun
3. şeffaf (saydam) olmayan
4. koyu.]

Y:

Özellikle Türk Dili ve Edebiyatı Bölümlerinde okumuş/okumakta olup şiir yazarlar, bu bölümü üzerlerine alabilirler. Derslerde gösterilen Eski Edebiyat metinlerine olan hayranlık, daha çok hocalar üzerinden şekillenir aslında, tamamen anladığımızdan değil... Nasıl yazmışlar arkadaş bunları? Türünden soruları çok duyarız hatta. Kendimiz de sorarız.

O metinlerin yazıldığı sıralarda hayat, o kadar hızlı değildi ve ince işçilik, sanatın her alanında vardı. Mimarideki durum bunun en açık göstergesi. Şiirdeki o büyük işçilik de oradan gelir. Onlardan feyz alınarak bir büyük işçiliğe girilebilir ama bu dönemin dili çok mu zorluyor sizi? Lugatlardan devşirdiğiniz kelimeleri de kullanın tabii ama bizi de düşünün. Bir genç şairi; bir şairi okurken, Bakî'de yaşadığım sendromu bana tekrardan dayatmanızı anlayamıyorum!

'Kesif' kelimesini bilerek aldım; 1. Genç şairler ve kimi öykücüler arasında çok yaygınlaşmaya başladı. 2. Çok zekice, dört anlamı var ve okura 'vay be, adam ne demek istemiş baksana' türünden cümleler kurduruyor. 3. Farsçada 'pis' anlamına gelir! Bunu da bilelim, şiirlerimizi kazara bir İranlı okursa, 'yok öyle değil' demeyi unutmayalım. Ayrıca belirtmeliyim ki, eski kelimelere âşık genç şairlere bayılıyorum(!). Özellikle bu dönemin dilinde olup da eşanlıklarını eski metinlerden çıkarıp, kullananlara... Aman ha, bu bir Yeni Lisan Tartışması değildir, bir geriden yabancılaşma örneği; bir geriden Bihruz Bey Sendromu sonucudur. Şunu da söylemeliyim ki, bu durumlar bana biraz 'ergen' gelmekte.

Not: 'kesif' kelimesinin anlamları, Ferit Devellioğlu'nun Osmanlıca Lûgat'ından alınmıştır.

Ş:

Şairlerinki yokluk içinde varlık,
şiirler yazılıyor, şairler okuyor.

Yine de
taşaklı cümle kurmayı
Cihan Oğuz'a şikâyet ederim.

Y:

Şairliğin, şiir yazarlığın bu kadar fazla değer görmesini anlayamıyorum. Aynı cümleyi tersinden söyleyince de yakın geliyor bana; şairliğin, şiir yazarlığın bu kadar değersiz olmasını anlayamıyorum. Evet, her ikisine de katılıyorum. Şiirden beklentimiz çok fazla olacak ki, şiirler yayımlayan (özellikle genç şairler) kişiler, kendilerine sorduklarında henüz şair olmadıklarını iddia ediyor. Evet, haklı olabilirler ama mesele belki de daha alttadır. Yani, şiir yazıp ve bir

dergi editörünün beğenisini kazanıp, dönemin şairleriyle aynı sayfalarda yer alan birinin kendine şair dememesi, bana pek de samimi gelmiyor. Hele ki bu kişilerin kitapları falan varsa, hiç mi hiç samimi gelmiyor. Kendi koyduğu iddianın farkında olmadan, o alanda kim var olabilir ki? Nasıl nefes alır, anlamıyorum. Yani henüz yolun başında olabilir, kötü şiirler yazıyor olabilir, geleceğe kalmayabilir ama bunun tahlilini kendisinin yapması doğru olamaz. Elbette ki kendine şair diyor (kendimden biliyorum). Ama şairliği yüceltiyor. Şairliği, alıp yukarılara, ulaşılamaz bir yere konumlandırıp, kendisini, başını kaldırıp güzel, minik gözleriyle oraya bakan tatlı bir çocuk gibi tasarlatıyor. Tasarlatıyor, çünkü aslında orda olduğunu da düşünüyor. Bu kadar yüceltilmesinin anlamı yok gibi duruyor. Şiirlerinden dolayı derisi yüzülen, boğdurulan, cezaevlerine atılan kimseler de yok şimdi. Ne güzel. Sırça köşklere de insan şairlik sıfatı artık! Şairlik, şiir yazarlığı bu dönemde bu kadar değerli değil, kabul edelim. Belki değerli ama önemli değil. Bunu, şiir kitaplarının basım sıkıntılarında; kitap fuarlarında 'siyaset' konuşmayan birçok şairin boş oturduğundan anlayabiliriz. Şüphesiz bu örnekler çoğaltılabilir. Bazen bana öyle geliyor ki, editörler bir tarafa, dergilerde çıkan şiirleri şairlerden başka kimse okumuyor. Böylece, iç dinamiklerine değer verip hissettiklerini kelimelerle somutlayan ve bunun için emek harcayan bir şairin değer görmemesini anlayamıyorum, anlatamıyorum! Birbirinden taşaklı cümleleri için Cihan Oğuz'a teşekkür ediyor ve onu bir giyotin olarak bellek istiyorum. 'Taşak' kelimesi üzerinden yaptığım tevriye, iyi şiirler okumaya hasret bir adamın, günlük dil üzerinden bunu hissetmek isteme çabasının sonucudur. İsterim ki bu tevriye yerine varır.

Ş:

İmdat! Demeye ramak;
yanımda kesici olsa intihar;
bir taşaklı cümle; ohhh,
kendime gelirim.
Çek çek, kopmaz diller.

Y:

Ne dersek diyelim, bu meseleler, belki de sıkıntılar, bu şekilde ya da başka boyutlarda devam edecek. Kimseye 'yazma' diyemeyiz ama 'yaz' diyebiliriz. O yüzden, intiharın eşliğinde olan bir adamı, bir şekilde dil oyunlarımızla, varyetelerinizle, anlattıklarınızla hayata bağlayabilirsiniz ve bu intiharın eşliğindeki adam, en nihayetinde ben olabilirim. Diliniz kopsun istemem o yüzden, çekilsin de istemem. Çok çok biber sürülsün isterim bazen.

Çıktı!

Beni Oyuna Kaldır

Şiir

Hüseyin Peker

Noktürn Yayınları, İstanbul, Haziran 2014, 144 s

BALKON

“uyanıp içimde, pencereyi açıyorum.”

I.

- bu kuş sesleri
- ...
- sadece işe gitmek için yaşayan insanlar
- ...
- size diyorum
- bilmiyoruz, bilmiyoruz

II.

- bir kedinin sokağı enine hızlıca geçişi
- ...
- açılan bir kepenk sesi
- ...
- kime diyorum
- olabilir, bilmiyoruz

III.

- Deniz kıyıda değil devlette bitiyor
- ...
- devlet çocuklara misket ve taş borçlanıyor
- ...
- susmayın
- dalmışım...

IV.

- çocukluk insanın en uzun cezası
- ...
- hep geriye doğru yaşar aslında insan
- ...
- yeter
- bir kuş var pervazda

V.

- siz hiç taş atmadınız mı geceye
- ...
- ben hep attığım taşla kanadım
- ...
- kime diyorum
- insan gecesidir kendinin

VI.

- insan Tanrı'nın kusuru
- ...
- uyku ölümün balkonu
- ...
- inanamıyorum size
- biz de, biz de...

VIII.

- "zaman" en çok Eylül'de anlamlanıyor
- ...
- kuru yapraklarla dolu bir parkta yürüsek mi
- ...
- hey
- hadi gidelim

IX.

- iyileşecek miyim
- bilmiyoruz, bilmiyoruz

O YAĞMURLAR, O OVALAR

o yağmurlar alıp beni götürdüler
sultan cem ile tenteye

o yağmurlar elinde mızrak
topuz- gülle, delibaş, dazlak

o yağmurlar eksik yağdı *ankara ovası* 'nda
beyazıt kırıldı gökle yer arasında

o yağmurlar başı kesik şehzade
iki eli gölge iki gözü mehtap

o yağmurlar boşluğu sevdi
dev kalkanlar ve ulu atlarla

biz o *hendek*'e bilerek indik
alî- rahmân ile birdik

o yağmurlarla geldik âleme
bektaş velî'yle süzüldük yere

pir sultan ile asıldık yaprağa
bedrettin ile düştük toprağa

kâh değnek idik kâh sancak
bâtın ile vardık denize

kırşehir ellerinde bozlak
abdâlân içinde hoyrat idik

cengi âlî'de nefer
öyle *baba ilyas* idik

ishak ile al bağladık
ismail ile toy toyladık

kimi *menteş* bildi bizi
kimi âteş

dört *çerağ* yaktık iki koldan
mustafa kemal olduk *bektaş* 'tan

ey yağmurlar, ovalar
rindi rindân iken n'olduk

gül dalında handan idik solduk

seher gibi canda idik
göklerde deveran idik

eski bir hikâye bu, yaz
karacoğlan 'da çırak idik

o yağmurlar gelir mi geriye
nikap açılır görünür mü beriye
ey gönül *menzile* varmadan nereye

REALİTE DÜALİTE

Adnan ALGIN

Allah (CC) ile ben... Lütfen buyurun, buyurun lütfen. Bir de buradan bakın zâtıma...

Benimdeki im imparatorluğu... *Camera Lucida* masamda, tarator da... Okur doğarken metinde, yazar ölür; *Ölürse Ten Ölür Canlar Ölesi Değil!*

"CC" dedim de... Hatırıma Tihonenko'lu, Kurtiniatis'li, Sabonis'li, Marchulenis'li, Volkov'lu ve CCCP kısaltmalı SSCB Basketbol Millî Takımı geldi. Genizden gelen, boğuk sesiyle "cemşat"ları, "hukşat"ları yaşardı, yaşattırdı mikrofon başında, Ertan Yüce. Çilekli reçele tuz döküp yemek gibiydi "cemşat"ları ondan dinlemek... Rocky'nin, Komünist Manifesto'nun emir eri Drago karşısındaki haline benzerdi, SSCB basketbol takımının önünde afallayıp ne yapacağını bilemeyen diğer ülkelerin basketbol millî takımlarının hal-i pür melâli...

Ha, Allah diyordum... Oğlan Şeyh, Molla Lütfi, Sarı Abdurrahman Efendi yaşasaydı günümüzde "bench"te mi otururdu Taksim'de, yoksa taraftar sahaya inip zorla mı oynattırdı bu "ileri uç" forvetleri? 0,5 ucu olup da vermeyenler Vefa'ya! *Bay Muannit Sahtegi* böyle buyurdu!

Çözemediğim, çözümsüzlüğün kasnağında ruhumu, bedenimi duman eden bir olgu da sek sek oynar gibi nârına yandığım seksti... Libidom külotuma dar gelmeye başladığında, beynim ve hayallerim de kafatasıma iki numara büyük gelmeye başlamıştı. Adolphe Sax, icadının pornografik eylemleri bezemekte kullanıldığını görseydi, başka bir enstrüman icat etmeyi düşünür müydü acaba? Candy Dulfer'ı görseydi hayır! Hollanda'dan sadece Kuyt ile Sneijder çıkmıyor! Van Gogh, hayatımızı turuncuya çalıyor! Seyhan Erözçelik, "kiliselerden camilereydi turuncu ilticalarım"a mim koyup "o turuncuyu değiştir" diyor. Tuğla gibi romanlardan şiir kitabı devşirmeyi yıllar sonra mahkeme koridorlarında öğreniyorum, şiir de yazan avukatlardan. Mekânımız Bartın olsun, Seyhan Bey. Sizinle aynı reklam ajansında çalışmak şerefti benim için. V. B. Bayrıl deseniz hâkezâ! Deseni hâtıradır zamanın. Şiir Atı'na bir koyup beş almanın şiircesi, Ali Hikmet Yavuz apranti!

Anamın memesine meftun olan kardeşimi de hatırlıyorum hayal ile meyalın meyanında. Hatta "Annemi Hatırlıyorum" radyo mikrofonlarında. Saat 10.00. Bu meyanda babam, Rafaella Carra'nın uuuuuu bacaklarında buluyordu teselli. Freud nâm fiyord suratlı, aksakallı Avusturyalı kefare çıkmış ortaya, her edimimizde cinsellik kokar buyurmuş. Kokarca herif! Saplantılarımız, kompleks complex'lerimiz, tutkuya tutkun oluşumuz vs. Herifçioğlu, her haltı getirip dayamış cinselliğe... Dayan dayanabildiğin kadar cinselliğe! Okuyunuz lütfen *Aşka Kitakse!*

Herif, dedim diye alınmasın Freud tutkunu ağabeylerim, ablalarım... Aşağılama, horlama mahiyetinde kullandığımız "herif" kelimesi, "hırfet" veya "ehl-i hırfet"ten "zanaat sahibi" mânâsına gelmekteymiş. *Peçevi Tarihi*'nde kahvenin serüveni nakledilirken; "Sene-i mezbure hududunda Halep'ten Hakem nâmında bir herif ve Şam'dan Şems nâm bir zarif gelüb..." diye devam eder. Meraklıları arar bulur nasılsa.

Ubor Metenga'nın sırrına çarpılıp "norgunk" aşağı "teslarom" yukarı volta attığım yıllarda çocukça bir hevesle örgüt (teşkilatları resmî kurumlar kurar!) kurmaya kalkmış, kalkar kalkmaz da süklüm püklüm oturmuşum yaylarını gevşettiğim somyamıza. Soma, sen nasıl rahat uyursun şimdi? *Insomnia* kol gezmeli güzel yurdumuzda. Aldığım hisse şu: Turşu kurar gibi parti nasıl kurulamazsa örgüt de kurulamazdı. İkinci Yeni'nin papazını dinledim ve oturup âşık oldum!

Zaman zaman da namaza durayazıyordum, Tayyar Altıkulaç *Mantık ut Tayr*'ı seslendirip piyasaya sunsa da Sun Yat Sen'in ölümünün seksen dördüncü sene-i devriyesinde mezarı başında Philips kasetçalarımın ruhuna göndersem diye dalayazdığım gecelerde, hece hece Ece'yi sökmeye uğraşıyordum "ayaklı kütüphane" İbnülemin amcam sayesinde... Ece Ece!

Deniz, gezmiş diye duyuyordum... Deniz, nasıl gezerdi ki? İpe çekilir miydi ki? Soyutlamalar eşliğinde soyulduğunda beynimin zarı, ipe un seren hukukun ezici üstünlüğünü de öğrenecektim.

Allah baba, bana bakma, suratım suretinden bir parça mı bu paçavra dünyada?

"Çocuklar korkunç Allah'ım/Elleri, yüzleri, saçları. Uyurlar bütün gece/Yok sana ihtiyaçları. Çocuklar korkunç Allah'ım/Bebek yaparlar haçları. Aşına değiller hatramıza/Severken aynı ağaçları."

Bu korkunç şiiri dize dize, dize getiren Dağlarca'nın huysuzluğu, hayata susamışlığından değil mi Allah'ım? Peki, düalite nedir Allah'ım? İçimdeki kâinatla düello ettiğim çapayalınız gecelerimde, Şeyh Gâlib'i düşünmekten de beynim haşat oldu. Teşbihte ve tespihte hata olmaz değil mi Allah'ım? Vitamin varmış beyin salatasında diyen annem, ölüsünü ortaya koyup imambayıldı yemem için şantaj yapardı... Yemezdim tabii! Potansiyel ölümlerin üzerinden tehditlere boyun eğmemeyi öğrendim Allah'ım.

Ömer'i düşündüm... Hayyam'ı... Adam rübaileriyile çözmüş dedim olayı... Kolayı var dediler. Kol, ayıdır dedim. Başlatma kelime oyununa, dediler... Sun Ay Akın'ı, Ak Gün Ak Ova'yı, O Uzak Ay'ı siper yaptım kalemime... Haç çıkardım aç aç günlerinde... Açtım kadına, hayata, sanata ve en çok da cam kâsedeki limonlu, zeytinyağlı simsiyah zeytinlere...

En çok da mürdüm yerken hürdüm... Babaannemin dut ağacından düştüğümde, dizime dörde katlanmış ipek mendiliyle pansuman yapan Asuman'a düştüğünde, üşüştüğünde kalbim... En çok o vakit hürdüm! Önce Osmanlıca-Türkçe sözlüklere, sonra göğe, Asuman'lar taşınana kadar da Asuman'ın içimdeki rengârenk balonları havalandıran gök mavisini gözlerine baktım her gün... "Gece bir tabut gibi çöker omuzlarıma" her günün bitiminde Arkadaş'ım!

Of Ece abi! Çanakkaleli Melahat nasıl, iyi mi? Çok mu "kapalı" yazdın be abi? Bağırıyoruz artık: "Kapalı" uyuma! Hayatın bende açtığı oyukları senin "düzdüm" dizelerinin kapamakla meşgulüm şimdi! Klişedir ama dizlerim hâlâ kanyon Kaan gibi İnce! Merkez Efendi Mezarlığı'na sık sık gider miydin bari?

Unutmadan, Nerval'i severim. Anlamam. Sevdiğim birçok şeyi anlamadım ki! Hafif ve naiftir yazma serüveni. Çilemi çektiğim "ortam"dır on beş l/inç ekranlar... Kokarım, korkarım ve bulaşırım, bulaştırırım beynimdeki Mikrop'ları büyütüp büyütüp... Akıttım her şeyimi. Kanımla yazdım hayata dair

Sinan KARADENİZ

GÜLÜNCE

Gülünce sanki dünyayı topluyorsun yüzüne
İnci inci diziliyor gökyüzü, yeryüzü, deniz ve ağaçlar
Bahar rüzgârı toplanıyor ve kopuveriyor saç uçlarından
Gülünce dünyayı bütünlüyorsun, boy veriyor bahçelerde
sana doğru otlar

Günüşiği, güzellik buluyor yüzüne yansırken
İncelip gölgeye veriyor yanağında kendini
Ufuk oluyor gözlerin en uzakları birleştiren
Kuşlar sen gülünce, takalar, mavnalar...
Çekilen balık ağlarında balkıyor dünya
Dolu dolu gösteriyorsun, gülerken hiç yüksünmeden

Dünya şu kadarcık oluyor, el avucu kadar bir şey
Yüzünü dönünce yavaşlıyor yerküre, araya giriyorsun
Sonra, an oluyor her şey, donup kalıyor, bir çırpıda yüzün
oluyor
Teşekkür ettiğinde dünya hep bir ağızdan, sevdiğinde dünya
hep birlikte...
Bir anda dile geliyorlar, sanki yüzünle birlikte, gülünce.

Fatsa, 28.07.14

Şenol GÜREL

GİZCİ

ne var
kanındaki tuzdan daha ağır
gizleğindeki solmaz sarı mı

bir avuç soluk daha
bir kulaç adımlık daha
iki adım ötede ne var

erdenliğinde taşıyıp
tuza dönüştürsün seni
inançsız bir nilüfer

tuzun sudaki patlayışından daha büyük ne var
ne var

kanımı. Hayat attı kısılalığında bir kandırmaca. Ve hatta kımına
sığmayan bir plastik kılıç sanki.

"Şiirlerim açıklandıklarında, büyülerini yitirirler. Açıklama diye
bir şey mümkünse elbet..." yazar, Gerard de Nerval. Hayatı ve
yazıyı delik delik sinemde açmak güçtür, belâlıdır. Sırrı ısıtır
hayatın. İstemem, kalsın. Sırrım yoktur adımdan gayrı... "Ne
belaymış insan olması/insan olurken kalbin kiri pası".

Yoldaşım Adorno der ki: "Sadece kendini anlamayan
düşünceler doğrudur."

Oresay Özgür DOĞAN

ANLAM AĞRISI

/Bil ki şahbaz bir pusuladır
iliğine müptela o aşk.

Bu mağrur sözcükler
keyfince fısıldaşır Gülfem
sırtında paylaştırılmış yük
kopkoyu sevinç.
Çünkü hep yokuş yukarı dünya Gülfem.
Çünkü her oda ölüsünü bekler akşamüzeri.
Her oda ölüsünü yıkar yokuş yukarı.
Bu uğraş bu darağacını yakar mı Gülfem.
Bu mesafeler var ya gerdanlaşan boynuna
usulca ölçer erincin işlenmiş saflığını
ışıldar alı pullu o çözümler ustası giyotin.

/Ah yüzümüzde yaşlanan zorbalar var
ekin itleri gibi mağrur.

Şimdi bir düş pencerelele bölünür Gülfem
gülümser kedisiz evleri ateşe vererek.

Ah Gülfem
uslanmak yağmalanmış yalnızlık.

Mustafa OĞUZ

IŞIMAK

Güneş sözlüm
Sen, kalbimi ısıtarak konuştukça
Birer inci tanesi oluyor sözlerin
Kirlenmemiş zamanlara
Aydınlık vakitlere çağırıyorsun beni

Engin denizim
Bana doğru kabardıkça dalgaların
Maviliklere alıp götürüyor
Sonsuz dinginlik bahçesinde ağırlyyorsun beni
Büsbütün berraklaşıyorsun gözlerime baktıkça
Büsbütün melekleyorsun
Ah benim inci tanem

Cemal TOPRAK

MAVİ

Duvar olması gereken yerdeydi.
Bakış olması gereken yerde, rüzgârın sesinde.
Güneş ışığı tam olması gereken yerdeydi
Pencere demirinin yansımında.
Her şey
Adım sesinin demir kapıdaki vuruşuna kadardı.
Her şey,
Adım sesinin vuruşunda,
Demir kapıda.

ŞEN GÜNLÜK V*

Korkut KABAPALAMUT

01.05.2014

Saat gece yarısına yaklaşıyor. Bulut az önce gitti. Bolca çizgi film izlediği için, sık sık ara vermek zorunda kalsam da epey okuma olanağı buldum bugün.

Kırmızı göz (konjunktivit) rahatsızlığım tüm hızıyla devam ediyor. Birkaç kez damla kullandım. Neyse ki şimdilik göz kapaklarında şişme, kaşıntı ve batma hissi yok. Ama geceleri hiç uyumuyormuşum gibi kan çanağına döndü gözlerim.

Resmi tatil olduğu için işe gitmedim. Dün hayli koşuşturmuş ve yorulmuşum. O yüzden ilaç gibi geldi bana bu yeni tatilimiz.

Dün günlüğe bir şey yazmamışım. Şu anda da yazmak, not düşmek isteyeceğim hiçbir şey yok aslında. Sırf devamlılığımı kaybetmemek adına ve biraz da can sıkıntısından dolayı yazmayı sürdürüyorum. Yazdıkça belki heveslenir, alır başımı giderim, diye düşünmüyor da değilim umutsuzlukla da olsa.

Dün gece uyumakta çok zorlandım ve gerildim. Hapımı saatinde almayı yine unuttum. Dolayısıyla sabah gözümü açtığımda saat on biri biraz geçiyordu. Utanılacak bir durum.

Tamamlamak üzere olduğum, D. Perinçek'in Öcalan söyleşileri çok sürükleyici, aydınlatıcı. PKK olgusuna kafa yoran herkesin önyargısızca okuması, dikkatle eğilmesi gereken bir kitap çıkmış ortaya. (Bu açıdan, kitabın, aradan geçen yirmi yılı aşkın sürede salt sekiz baskı yapmış olması can sıkıcı bir durum.) Perinçek'in ve kitabın uzun yargılamalara konu edilmesi ise ülkemiz adına utanç verici... Kürt sorunu ve PKK olgusu üzerine hatırı sayılır okumalar yapmaya karar verdim. Romandı, şiirdi derken bu meseleleri epeyce ihmal etmişim. Lenin, Stalin, vs. tarihi kişiliklerin nitelikli biyografilerini bulup okumak da, kuşkusuz son derece yararlı ve keyifli olacaktır vakit ayırabilirsem.

Bir de Hermann Broch'un *Büyülenme* adlı romanını uzun zamandır hayli merak ediyor, ilk olanakta alıp okumak istiyorum. *Vergilius'un Ölümü*, gerçek bir edebiyat şöleni ve roman tarihinde birkaç kereden fazla rastlanamayacak bir fenomen, deyim yerindeyse bir kuyruklu yıldızdı. Böyle muazzam bir yazar, yüz yılda ancak bir iki kez yetişir bana göre.

02.05.2014

Saat 18.00. Az önce eve geldim. Kendime yaptığım kahve eşliğinde bu satırları yazıyorum. İşe gittiğim ya da dışarı çıktığım her günün akşamında olduğu gibi bel ağrım şiddetli. Fırsat bulabilirsem bir ağı kesici alacağım. Bu sabah nispeten erken kalkıp büroya gittim. Yapacak pek bir iş yoktu. Dolayısıyla, çok geç olmayan bir saatte çıkıp CMK raporumu baroya teslim etmek ve kitapçıya uğramak üzere Alsancak'a yöneldim. *Peyniraltı Edebiyatı* dergisinin mayıs sayısı yazık ki henüz raftaki yerini almamış. (Bu sayıda kapak konusu Ahmet Hamdi Tanpınar.) Neyse ki *Akköy* dergisinin yeni sayısı zamanında yayımlanmış. Hevesle satın aldım ben de. Sanırım tek sayıda en fazla şiir ve şaire yer veren dergi budur. Neredeyse, tanıdığım bildiğim tüm şairlerin adları kapakta bulunuyor. Belki bir ara bu çok sesli, şiir senfoni orkestrasına benzeyen, bol editörlü dergiye ben de bir çalışmamı yollarım. (Halil İbrahim Özbay'ın bu sayıdaki şiiri olağanüstü derinlik ve yetkinlikte, defalarca okudum.) Onun yanı sıra, bir şiir kitabı ile bir hayli sevdiğim, beğendiğim gazeteci yazar Kadri Gürsel'in, varlığından bu gün kitapçıda rafları incelerken haberdar

olduğum, ilk kez 1995 yılında yayımlanmış *Dağdakiler* adlı kitabını satın aldım. Arka kapak yazısından anladığım ve şimdi anımsadığım kadarıyla, Kadri Gürsel, bir foto muhabiri arkadaşı ile birlikte PKK tarafından kaçırılarak yirmi altı gün süre ile dağlarda alıkonulmuş, bu zaman zarfındaki deneyim ve izlenimlerini bu başlık altında kitaplaştırmış... Hevesle aldığım şiir kitabının şairi, kendisine ve dergilerde zaman zaman rastladığım şiirlerine sempati duyduğum bir addi. Başlangıç şiirleri de hiç fena değildi ama okudukça o ilk heyecanı kaybettim, kimi zayıf, klişe tamlamalar içeren dizeler beni kitaptan çok soğuttu.

Bulut'un babası (abim) nihayet geldi. O kendi evinde, Bulut bizim salonda uyuyor. Birazdan kalkıp akülü arabasına binmek ya da evde araba oynamak isteyecek mutlaka. Henüz vakit varken biraz daha şiir okumalı.

03.05.2014

Günler süratle akıp gidiyor. Günlük tutmaya başlayınca bunun bilincine daha iyi vardım. Saat 23.02. Pek yorgun sayılmam. Sabah (!) yeni bir rekor kırarak, on ikiye doğru uyandım. Uykuya yine çok geç dalabildiğim için böyle oldu. Sonra abimle Bulut geldiler, annemle Deniz de bize katıldı ve Urla'ya gittik. Deniz kenarındaki güzel bir kafeye yerleştik. Bulut, suda yüzen ördeklere ekmek attı, yaşıtı bir çocuk bulup gergin bir havada araba oynadı. (Malum, araba paylaşım savaşı!) Hava oldukça sıcak, fakat zaman zaman sert rüzgârlıydı. Dönüşte, çok sevdiğim Urla pazarına uğrayıp biraz alışveriş ettik. Akşam, kardeşimin de katılımıyla evde kalabalık, neşeli bir sofraya kuruldu. Lezzetli yemekler eşliğinde birer duble rakı içtik. Ben arada yine okuyabildiğim kadar okudum. Kadri Gürsel'in kitabına büyük bir zevk ve merakla devam ettim. Bir gazeteci için fazlasıyla iyi yazılmış bir kitap. Televizyondaki bir tartışma programından tanıdığım Gürsel'in kalemi, bir romancıninkine denk güçte sayılabilir rahatlıkla. Tabii, bunu söylerken, kendini romancı, yazdıkları deli saçmalarını romandan sayan, son yıllarda sayıları pıtrak gibi artan yarım akıllı kimi edebiyat heveslilerini kastetmiyorum kesinlikle. Ülkemizde, roman sanatı fazlasıyla hafifsenmeye başladı son yıllarda. Bu aklı evvel arkadaşlara, Thomas Mann'ın, R. Bolano'nun, Hermann Broch'un, A. Gide'in, Ali Teoman'ın, Celine'in, hiçbiri olmadı ise H. Murakami'nin ya da Paul Auster'in romanlarının en azından ilk üç-beş sayfasını dikkatle, öğrenerek okumalarını ısrarla öneriyorum.

05.05.2014

Saat 00.05. Bu akşam (dün) Bulutların evinde konuktu. Her yere olduğu gibi konukluğa da yanımda kitabımla gittim ve sekiz-on sayfa kadar okuyabildim. Daha çok, *Felsefe Sözlüğü* ile tanınan bilinen O. Hançerlioğlu'nun, ilk kez 1985 yılında yayımlanan *Düşünce Tarihi*, hem öğretici hem de hazla okunan bir metin. Çok sayıda kaynak taraması/okuması yaparak, evrim kuramının, dinler tarihinin, Yunan mitolojisinin bir özetini oluşturmuş kitabın başında yazar. Kronolojik bir kurgu benimsendiği için, sürükleyici bir roman havasında akıp gidiyor eser. Zaten kendisi de önsözde, rahatlıkla, roman gibi okunan bir metin oluşturmayı hedeflediğini belirtmiş. Aynı zamanda üretken bir romancı olması, işini kolaylaştırmıştır muhakkak... Sabah ve öğlen de K. Gürsel'in kitabını hiç azalmayan bir dikkat ve ilgiyle okuyarak tamamladım. 26 gün süren zorunlu dağ/PKK konukluğunu, daha önce de burada belirttiğim gibi hayli dikkat çekici bir yetkinlikle kaleme almış Gürsel. Kitap, Metis Yayınları'nın Siyahbeyaz dizisinden çıkmış.

Pek uyum yok ama yarın saat 10'da duruşmam olduğundan çok da fazla oyalanmasam iyi olur. En iyisi, biraz daha düşünce tarihi okuyup yatmak galiba.

Saat 23.07. Gece yine oldukça geç bir saatte, ancak fazladan hap alarak uykuya dalabildim ve duruşmama yetiştirmek için sabah erkenden, gönülsüzce kalktım. Adliyedeyken ve sonrasında gün boyunca uykusuzluktan yanan gözlerimi uzun süre açık tutmakta oldukça zorlandım. Akşam eve geldiğimdeseyse pilim neredeyse tamamen bitmişti. Yaklaşık bir buçuk saat kadar uzandım ama tahmin ettiğim üzere uykuya dalmam mümkün olmadı. O şekilde yatmanın anlamsızlığını sıkıntıyla kavrayınca kalkıp *Düşünce Tarihi*'ne devam ettim. Pek verimli bir okuma gerçekleştirebildiğim söylenemez. Öyle olunca, sırf değişik bir şeyler okumak adına, bir yakınımın, yerel seçimlerle ilgili olarak tuttuğumuz bir iddia sonucu kazandığım *Hedefteki Donanma* adlı kitaba başladım. Denizcilik, ilgi alanlarıma dâhil bir konu olmadığı için bu kitabı okumaktan da şimdilik herhangi bir keyif aldığım söylenemez. Ayrıca, kitapta yeterince virgül kullanılmaması beni hayli rahatsız etti. Belki birazdan Brecht'in on beş yaşından itibaren tutmaya başladığı günlüklerinde denerim şansımı.

İki gündür, hayli keyifsiz, neşesizim. Nedeni hakkında herhangi bir öngörüle bulunamıyorum. Kuzenim, sözünü ettiğim kitabın yanı sıra Necip Mahfuz'un daha önce okuyup okumadığımı şu anda anımsayamadığım ünlü *Midak Sokağı* ile adını ilk kez duyduğum *Dilenci* adlı romanlarını da getirmiş. Bazen kendini şaşırtıcı derecede tekrar etmesi dışında çok sevdiğim bu Mısırlı dev yazarın romanları, içinde bulunduğum sıkıntılı dönemi atlatmamı kolaylaştırırlar belki sürükleyicilikleri ile.

Yarın, İstanbul'da avukatlık yapan bir arkadaşımın Karşıyaka'daki duruşmasına katılacağım. Neyse ki oldukça geç bir saatte. Oradan çıkınca Karşıyaka'nın güzel kitapçalarına uğrar, yeni çıkan dergileri karıştırırım biraz büyük olasılıkla.

06.05.2014

Saat 18.20. Daha şimdiden uzun, yorucu bir gün. Sabah, Karşıyaka'daki duruşmama girebilmek için bir buçuk saatten fazla bekledim. Arada, vakit geçirmek için yarım saatliğine Karşıya Çarşısı'ndaki bir kitapçıya gittim. Yeni sayılarını beklediğim dergiler yoktu. Yeni çıkan kitaplara süratle göz attım, dikkatimi çeken bir şey olmadı. Duruşmadan sonra Alsancak'a yöneldim. Bir başka kitapçıdan *Peyniraltı Edebiyatı'nın* yeni sayısını aldım. Haldun Taner'in, A. H. Tanpınar ve özellikle de onun uzun yıllar yaşadığı bekâr odası ve sokak üzerine yazsını keyifle okudum. Dergideki şiirlerden pek dikkatimi çeken olmadı. Derginin yanı sıra özendirme ödüllü bir de şiir kitabı almıştım. Onu da eve gelince okuyup bir çırpıda bitirdim. Yetenekli, şiir tekniğine hâkim bir şairin elinden çıktığı tartışmasız da, kitap beni hiç heyecanlandırmadı, hemen hiçbir şiire ısınmadım. (Son yıllarda, bu türlü çok sayıda kitap geçti elimden yazık ki; sorun belki de bendedir.) İki-üç gündür kitaplar konusunda hep böyle müşkülpeşendim. Belki de şairler, yazarlara haksızlık ediyorum. Keyifsizlik halinden, keder duygusundan az da olsa sıyrıldım. Bugün daha motive, canlı ve istekliydim. Akşam, Alsancak dönüşü bir hastaneye uğrayarak fizik rehabilitasyon uzmanına muayene oldum. On beş seans fizik tedavi almama karar verildi. Belki bu sayede, yıllardır katlandığım bel ağrılarımın kalıcı olarak kurtulabilirim. Abim az önce mesaj atmış, balık yemeğe çağırıyor bizi. Bugün epey bir yürüdüm, alışveriş yaptım. Dolayısıyla bacaklarım sızlıyor, biraz da uykum var sanki. İyisi mi okumalı.

**Düşünce ağırlıklı okuma günlükleri.*

AYIŞIĞINDAN NİNİNİ

Bir otel odasındasın.
Odanın yalnızlığından ürktüyor şatafatı,
şatafatından ben.

Sen gölü görmüyorsun, göl beni,
Ben seni özlüyorum,
sen uykunu.

Yalnızlık gözlerini büyütüyor gölün derinliğine.
Sen uykunun derinine dalıyorsun yine de,
rüyalar görüyorsun.
Gülümsüyorsun ürkmüşlüğüme,
ben rüyayı izliyorum yüzünde.

O göl kadar umutsuz, karanfilim uykusuz,
üç gün üç gecedir şehrazatım belki de.
Masal masal olalı dinlenemedi öyle,
söylenmediği gece.

Gel dinle.
Hem sana yazmadan uyuyamam ben,
seninle konuşmadan,
biliyorsun iyice.

Dur diyorsun, dur, o kadar ürkmeye,
sabah seninle olsun, ısınsın gece,
konuş benimle.

Nazla beni el yerine gümüşten ellerinle.
Ninniler söyle bana, ses olsun yad ellere.
Türkülensin yüreğim, el yansın simlerime;
Göl olsun gözyaşlarım, dolsun sakinliğine.

Uyusun göl, uyusun , uyusun.
Büyütsün nilüferleri
gözlerinin yerine.

Bekir GÖL

KIYIM

yanık ayetler okurum ardından
izlerin yaşlanır
anneler saçlarıyla ağlarlar
sabah ıssızlaşana kadar

şehir kurur dağın kayasına
toprağını yadigar ağaç
çalılar ve iğdedikenleri
gözlerimin içine uzar

şehrin kıyısında
k-ı-y-ı-l-d-ı-m
alınımın ve dizlerimin toprağı işitmediği
beş vakit

Osman Serhat ERKEKLİ

87
Rüyalarda, bilinçaltında ölüm yok. Babam yine rüyamda ölmemiş de evden kaçmış.

88
Tanrı kendi yarattığı halde yağmalamadı evreni. Bazı tekrarcı, çoğaltmacı şairleri düşünüyorum da Tanrıda tekrar yok.

89
Aktör Ömer Çolakoğlu ile balkonda oturuyoruz. Sabiha Gökçen hava alanından kalkan uçaklar geçiyor. Ömer şimdi Paris'te olmak ister misin diye sordu. Ben kendi dünyamın merkezindeyim dedim. Uçaklarda yeşil kırmızı ışıklar... Benim ruhumda turuncu ışıklar...

90
Niye erkek şizofrenlerin pantolonları zırh gibi göğüslerine kadar çekilidir. (Tuhaf Doğan Hızlan'ınki de öyle.) Niye zekâda farklı yetişkin erkeklere kısa pantolon dikilir? Dustin Hoffman yağmur adam rolünü ne kadar başarılı canlandırmıştı. Çağımızda çok büyük edebiyatçılar yetişmedi ama çok büyük sinemacılar yetişti.

91
"Koptuk" diyoruz eski arkadaşlar ile ama artık o yıllardaki "biz" şimdiki "biz" değiliz.

92
Dilenci kız çocuğu verdiğim beş kuruşları hızla sokağa fırlattı.

93
Yoksulluk çirkin değil; görmemişin lükse saldırışı çirkin. Zenginin küçük hesaplar peşinde koşusu çirkin.

94
Mezarda hafif ruhlarla toprak ağır gelmez.

95
Bana gelen dergilerde en iyisi O'nun şiirleri mi yoksa bütün dergilerde öyle mi? Cevdet Karal'ın şiirlerini çok beğeniyorum; bayağı iyi şair ve hakkı yeterince teslim edilmiyor.

96
Talep olsa idi şiir bu kadar ayağa düşmezdi.

97
Rüzgârdan, yağmurdan, börtü böcekten korkmak şehirlilere mahsus. Yazlığa gidince her şey değişiyor.

98
Solcular da sağcılar da birbirleriyle geçinemiyorsa, Avrupalı anlamında entelektüel, fikirleri olan adam yoksa hep büyük devletlerin dediği oluyorsa niye piyon olayım.

99
28 Temmuz 2014. Bayramda yalnızca Yücel Kayıran aradı. Türkoloji, teoloji ilimlerinin öcü görüldüğünü söyledim. Sohbeta laiklik ve siyaset ilişkisi de katıldı. Yine ezgertti beni.

HOPPACIK

dökül bana yürekten sarıl bana toprağım
sağıl bana buluttan durul bana denizsin
kırıl bana kelepçem süzül bana incecik
eğil bana dalından kapıl bana yaprağım
yarıl bana elmacık dağıl bana payımdır
yorul bana düşümsün vurul bana güneşten
seçil bana dünyalık koşul bana sevdalık

sorul bana tanrıdan çekil bana kaynağım
açıl bana tomurcuk deril bana çiçeğim
tutul bana aynamsın çözül bana sırrından
kurul bana saatim atıl bana temeldir
tartıl bana kefemde veril bana sözümdür
satıl bana köleysen kesil bana gözümce
darıl bana yalandan doğrul bana hoppacık

saçıl bana darıdır karıl bana bereket
körel bana bıçaksan yanıl bana hedeften
yakıl bana kınadır katıl bana sevinçten
çakıl bana şimşeksen seril bana yakamaz
sevil bana öncelik sayıl bana hürriyet
kırıl bana yolundan yoğrul bana mürekkep
yazıl bana şiirim sökül bana imgecik

Şerif TEMURTAŞ

KARA BİR GECE

yıldız düştü
yalnızlığına çalılıkların
kuşlar da gitti kimsesiz patikalar

sustum
kanadı kollarım

şehir bir ölü
suskun yamaçlar

başı bozuk rüzgâr esse
yangın yeri bir yürek serinler mi

aşk dediğin nedir ki
bir yıldız kayması

rüzgârın sesini dinliyorum
sessizliğin sesinde

yağmurun gözlerinde görüyorum
bir damla hüznün

tutsam bir avuç bulut
dağların doruklarında

beni öp merhem niyetine
ah ne çok kanar yaralarım

Temmuz 2014

SESSİZLİĞİN GÖLGESİ

ikimiz arasında uzanan sessizlik
uzadıkça uzuyor
bir boa yılanı gibi geçmişimizi yutan
ve aylar boyunca kıvıldamayan yerinden
hâlâ hazmedemeyen geçmişi
fısıltısını duyduğum ilk
şimdi susmayan

atıp duran bir kalbi var zamanın
şakaklarımda bir parmak,
bekliyor
bir namlu gibi korkutucu
bir tetik gibi gergin
aramızda yatıp duran kalbe uzanan bir parmak!

bir ölümcül işaret gibi sessizlik
uzadıkça uzuyor
seyrelen kelimeler
biten
tükenen
aramızda uçup duran
bir göç mevsimine geç kalan kuşlar gibi
başka başka anlamlar kazanan

nasıl yabancılaşır birbirine
iki tanıdık ruh
hazla yankılanan sözler nasıl
sessizliğe söndürülür?
bitmiş bir sigara
bir izmarit gibi kül olup arta kalan
o haz dolu *joint*
şimdi etimde söndürülür!

kısa,
çok kısa sarhoşluklar
büyütüyor sessizliği
seni bana hatırlatan
küçük hatıraları geçmişin ise
büyüyor
ve hayali güney afrika'nın,
meksika'nın,
ve zanzibar'ın...
sanskrit ve arap
ve âşık tüm sözlerden akan çağılıtlı gelecek
şimdi
sabaha ermiş bir ateş böceği gibi
görünmez oluyor
ışıkların,
seslerin
ve ağaçların arasında.
hayatın arasında.

GÜNAH DEĞİL BU BİR AYIPTIR

Ne zaman oluruz bilmiyorum
Bin yıllık bir taştan akan suyu
İzler miyiz bilmiyorum. Bekliyoruz
Beklemenin verdiği umudu yaratıyor
Kemik kalan belleğimiz
Dosdoğru ölüyoruz belki
Çelimsiz kalan ellerimizle
Bir çukurun denize doğru
Genişlemesini mi gözlüyoruz
Çukur genişler. Çukur deniz olur
Dünya dökülür döküm tezgâhına
Bizse kavrulacağız. Günahımız olmayacak
Bu haliyle kabul edilmeyeceğiz kutsallara
Çünkü
Dünyayı kuracak o günahı işlemedik daha
Acımasızlığımız var kuşlara
Yıkıyoruz bilmeden evleri
Cesaretini alıyoruz elinden çocukların
Aşkların sonunu getiriyoruz
Doğanın büyüklüğünü görmezden geliyoruz
Adlar sesleniyor, bağırırlar bin bin
Tepelere tırmanılıyor, düzlükler
Çukurlar gözaltına almıyor
İsteniyor, arzulanıyor
Günah giyiniyor hepsi. Günah günah. Günah
Bekleniyor

Bunlar. Bizden. Bekleniyor
Yaşamının anlamı bu ya. Biz anlamıyoruz
Verilen yılları korkuya tümlüyoruz
Biz günah değil ayıp yapıyoruz
Bir köylünün elinden yabası düşüyor
Çılgık çılgık oluyor rüzgâr
Olmamışlar çoğalıyor, tatlar eziliyor
Kötü olur yazılar giriyor kitaplara
Büyük fırtınadır.

Tufan kopuyor

|...|

Alnına harf girmemişler toplanır
Renkler sayılır. En zaafi kenara alınır
Başlanır bitirilir. Yine de biz sayılmayız
Tunç kesilmiştir duygularımız. Tank
İki ayrı yerden bölünürüz
Kelimeler girer çıplaklığımıza
Karanlık utanç geçirir
Günah değil ayıp olur yaptığımız
Biz böylece bekleyedururuz
Giyinir giyinir her kıyılırız.

KIZ KULESİ'NDE

kız kulesi'nde bir âmâ

istanbul'u görür rüzgâr sayfasında

BİR TRENDE OTUZ ŞAİR

Hüseyin Avni CİNOZOĞLU

İKİNCİ PERDE

GEÇİŞ MÜZİĞİ

BİRİNCİ BÖLÜMDEKİ AYNI SAHNE

ŞAİRLER SAĞ KAPIDAN GİRER REPLİKLERİ VE ROLLERİ SONA ERİNCE SOL KAPIDAN ÇIKARLAR. ŞAİRLERİN AĞDALI ABARTILI GİYİMLERİ VARDIR. SARI KIRMIZI FULAR VE BENZER İMİTASYONLAR. YAŞLI KADIN ŞAİRİN MAKYAJI VE GİYSİLERİ ÇOK ABARTILDIR, ÇİNGENE KIRMIZISI UZUN VE GENİŞ ETEĞİ, BOYNUNDA PAHALI KOLYE VE KOLLARI BİLEZİKLERLE DOLUDUR. ŞULE KIRK YAŞINDA AMA ÇEKİCİ VE GÜZEL BİR KADINDIR. GENÇ ŞAİR DE ÇOK YAKIŞIKLIDIR.

(ÜSTAD ŞAİRİN ÖFKEDEN ÇEHRESİ KIZARMIŞ VAZİYETTEDİR. KİNDAR BAKIŞLARI GENÇ ŞAİRE ODAKLANMIŞTIR. ŞULE DURUMU FARK EDER VE ÜSTAD ŞAİRİN KOLUNA GİRER NAZİK BİR EDAYLA) – Yorgunsunuz üstad, size lojmandaki konuk odasında çay ikram edeyim. Kısa süreli olsa da istirahat etmeniz size iyi gelecektir.

ÜSTAD ŞAİR : - Teşekkür ederim. Demli bir çay beni güçlendirir. Fakat ben o anarşist serseriye kara listeye aldırmasını da bilirim.

KONTES ŞAİR: - Evet üstadım. Tek ve gerçekçi çözüm, bu ukulâ ve küstah genç şairi kara listeye almak şart.

(ÜSTAD ŞAİR VE ŞULE SAĞ KAPIDAN ÇIKAR, BİR DAKİKA SONRA ŞULE SAĞ KAPIDAN SAHNEYE GİRER VE DİĞERLERİNİN YANINA GELİR: BİR ÂN DURUR SONRA ORADAKİLERE) - Üstad çöküntü içinde. Sanki büyük bir savaşta mağlup olmuşçasına kuvvei maneviyatı çökmüş vaziyette. Bir çılgınlık yapmasından endişeleniyorum. Beş dakika konuk odasında istirahat edecek. Sallama çay ikram ettim. Psikiyatrik ilaçlarını da içti. Belki biraz normalleşir. (GENÇ ŞAİRE BAKIŞLARI ODAKLANIR) Biraz alttan alsaydınız keşke. Zavallı çok yaşlı. En ufak bir olumsuzluğun onu nasıl provoke ettiğini gördünüz. Lütfen buraya geldiği zaman üstadı muhatap almayınız.

BİRİNCİ ŞAİR (PERVASIZ BİR EDAYLA) : - Madem hassas, pimpirikli biri, bu seyahate çıkmasaydı. Bu tren şairler treni. Edebiyat, şiir her zaman darüleceze mesafeli olmalıdır. (ÖZGÜVENİ BAKIŞLARINDAN BELLİ OLMAKTADIR) Ben genç şair kardeşimin tepkisini doğru buluyorum. Zaten ilk sataşma üstad şairden geldi. Hukukta meşru müdafaa denilen bir hak vardır.

(JORLİC'İN HAYALETİ ŞAİRLERE NAZAR EDER) – “*Ama gerektiğinde küçük domuza küçük kurşun sıkma ihtiyat ve zevkini de elden bırakmamak üzere insanın güzel isabetler kaydetmesi mümkündür*”

(GENÇ ŞAİR SON DERECE NAZİK VE CENTİLMEN BİR TAVIRLA VE HAYRANLIĞINI GİZLEYEMEDEN ŞULE'NİN GÖZLERİNE ODAKLANIR VE TEBESSÜM EDEREK) - Kusura bakmayınız. Üstad buraya geldiğinde benzer sahneler tekrarlanmayacak. Oysa daha çok sizinle konuşmak istiyordum. Münazara epey vaktimi aldı. Şiirlerinizin teması nedir?

ŞULE: (ÇEKİNGEN) - Büyük kentten insanlar üzerinde yarattığı sıkıntı, mutsuzluk ve ağırlıklı olarak insanlar arasındaki iletişimsizlik.

İKİNCİ ŞAİR: - Bir kent kaçını olmalısınız. Mehdi'yi mi bekliyorsunuz? Bu ıssız bozkırda özgürlük bile ağır bir yük halini almıyor mu? Belki de doğru olan, insanlara doğru koşmak...

ŞULE: (ÇEKİNGEN) – Mehdi'yi beklemiyorum. Benim de amacım insanlara doğru koşmak. Ancak bunu şiirle başarıyorum. Bakın bir mucize oldu, otuz şairle birden karşılaştım.

GENÇ ŞAİR: (KÜÇÜMSEYİCİ) - O zaman şairlerin uğrayacağı umutsuz güzergâhları da göze alıyorsunuz, demek.

ŞULE: (GÜVENLİ) - Bu bozkırda yirmi yıl yaşamayı göze alabildiğime göre.

(KONTES ŞAİR KENDİ KENDİNE MIRILDANARAK) : - Ücrada bir tren istasyonunda bir Oblamov'la evli bir kadının hali nice dir? Ben o yaşlardayken gittiğim her yerde benim için şampanyalar patlatılırdı. Kucaktan kucağa dolaşır dururdum.

GENÇ ŞAİR : (HAYALİ'YE BAKAR TUMTURAKLI BİR EDAYLA) - Zümrüt nehirler kıyısında ya da bir kıyı kentte denizden esen meltemle saçları dağılan kadınların davetkâr, şuh bakışları hayal edildiğinde, ücrada bir tren istasyonunda yirmi yıl sebat etmek büyük bir sabrı gerektirmez mi?

HAYALİ : - Odysseus da yirmi yıl yurdundan uzak kalmıştır.

BİRİNCİ ŞAİR: - Çektiğiniz hasret ve ıstırapı tahmin edebiliyorum. Gözlerinize dikkatle bakan biri, ıstıraplarınızın külçe gibi gözlerinize çöktüğünü fark eder.

HAYALİ: (HAYIFLANIR BİR EDAYLA HÜLYAYA DALARCASINA) - Evlerin çatılarını, yıldızlar, ay ve samanyolunun süslediği, çocukluktan sonra bir daha gidip göremediğim, sarp dağlara, bir şahin yuvası gibi kurulu o köyü elbette çok özleyorum...

(GENÇ ŞAİRİN YÜZÜ HAYALİ'NİN SÖZLERİNİ DUYUNCA MUNİS BİR AYDINLIĞA BÜRÜNÜR VE HAYALİ'YE DOSTÇA BAKARAK) : - Sizde mi köy kökenlisiniz, benim gibi? (DALGIN HÜLYALI) Ağaçlardan yeni toplanmış elmaların kokularının sindiği bir köy evinin çardağı. Gece aynı evin günlüğünden havaya sıkılan bir silahın karşı köylerde, dağ ve vadilerde yankılanması. Köpek sesleri.

HAYALİ (HÜZÜNLÜ BİR EDAYLA) - Uzun zamandır dibe vurmamın, ücrada ve tenhada yaşamamın iyi olduğunu da düşünüyorum. Yani pençelerim ve dişlerim keskin olsaydı, ya da altın ve gümüş ilgimi çekseydi, hayat ve dünya denilen bu “Yılanların Cenneti” ne; ampul, elektrik, telefon, radyo, televizyon, sinema, internetin ve NASA'nın doğal cenneti yıktığı ve bu asrın bilimsel gereçlerinin, bu görkemli elektrik ve ışık sağanaklarının gizlediği kan ve barut kokan dünyamıza, bu cehenneme ben de alıştırdım... (DURUR SONRA COŞKUyla) Mücevherlerin, altınların, gümüşlerin sakladığı bu cehennemin insanlığa sunduğu şiddet ve tedirginlikten uzaklaşmak için tam bir inziva şarttır... Fakat arada bir, sizin gibi yolcuları getiren trenlerdeki seyyahlarla karşılaşıncı, hâlâ sizlerin dünyasının pek de dışında olmadığını, fark ediyorum. Orda bir köy var uzakta... Gerçekten o köy var mı?

BİRİNCİ ŞAİR: (AĞIRBAŞLI VE DOSTANE) - Biraz romantize ediyorsunuz. Uzun süre yalnız kalan insanlara mahsus bir romantizm. Çok yalnız olduğunuz fark ediliyor.

HAYALÎ: (HÜZÜNLÜ) – Mehdi’yi bekleyecek kadar yalnız değilim. Her yıl bu üç trenin gelecek olmasını bilerek beklemek... Trendeki yolcularla hayatın ve savaşın felsefesini yapmak umudu.

BİRİNCİ ŞAİR: - Şimdi de şiirin felsefesini yapıyorsunuz.

HAYALÎ: - Şiirin felsefesini yapmak, savaşın felsefesini yapmaktan daha iyi ve daha güzel.

GENÇ ŞAİR: - Olmak ya da olmamak... Küçük bir adam olmak ve büyük bir adam olmak. İşte bütün mesele bu. Annem benim için, oğlum okuyup büyük adam olacak, derdi.

BİRİNCİ ŞAİR: - Benim annem de, oğlum paşa olacak, derdi.

HAYALÎ (TEVEKKÜL İÇİNDE) : - Bir dostum, insanlar nefislerini öldüreceklerine kendilerini öldürüyorlar, demişti. Keşke nefsimi öldürebilmiş olsaydım. Varlığımı göstermek için bu istasyonu seçmez gelecek trenleri beklemezdim. Sizlerin dehşetin ve ölümün çılgınlıklarıyla delik deşik olmuş dünyanın pek de uzağında değilim. Oysa ben sağlam bir duvar örmek istedim. Son günlerde arızı bunalım ân’ları dışında metanetimi kaybetmediysem de, sizinle aramdaki duvarın bir gün tümüyle yıkılacağını düşünüyorum ve endişeye kapılıyorum. Trenler cephedeki barut kokusunu da buralara taşıyor... Oysa ben şiddet üreten bir dünyanın olanaklarını kullanmak istemem... Belki de gençliğimde ateşten bir çemberden geçtiğim günlerin etkisi. Çünkü sizin dünyanın sunduğu olanaklar, şiddet, ödül ve ceza üzerine kurulu bir yasalar düzeni... Doğal hayatı, yaşamın asli niteliklerini, özünü, cevherini yok sayan bir yasalar ve kavramlar dünyası... Aklın sakatladığı, bir ucubeye döndürdüğü bu dünyada, gerçek mânâda özgür olanlar delilerdir...

BİRİNCİ ŞAİR: (HÜZÜNLÜ, KENDİ KENDİNE MIRILDANIR) - Bir istasyon bekçisinin yalnızlığıyla, bizlerin fildişi kule yalnızlığı aslında aynı şey. Haklısınız bay Hayali, insanlar gerçeklerden kaçarken, yazarlığa, keşişliğe, deliliğe ve hatta ölüme sığınabilirler.

GENÇ ŞAİR: (ŞIMARIK BİR EDAYLA) - Bir trende otuz şair varsa, asla şaheser yazılamaz.

İKİNCİ ŞAİR: - Bizler de bekleriz istasyon bekçileri gibi. İlham perilerini bekleriz. Sonra bir kuğuya rastlamak gibi nadir ânlar. (HEYECANLI, SESİ YÜKSELİR) Şiir gelirken yaşadığımız vecd ân’ı. Ruhun şahlanması. O zaman dünyanın hem içinde, hem dışındayızdır.

BİRİNCİ ŞAİR: - Sanki ellerimiz bulutlara değer.

GENÇ ŞAİR: - Yıldızlara bile değer.

ŞULE : - Kiskanılacak ve imrenilecek sahil ve hakiki bir özgürlük ân’ı.

KONTES ŞAİR : (KENDİ KENDİNE MIRILDANIR) - Trenle gelen otuz şair... Bozkırda istasyon bekçisi ve onun şair karısıyla karşılaşılıyor. Bu hayatın gizli bir şuru mu, yoksa rastlantı mı?

BİRİNCİ ŞAİR (ŞULEYE BAKARAK) : - Şairlik keşişlik, dervişlik bir bakıma. Şairlik zor zanaat hanımefendi; üçrada şiirle hemhal olan bir şair kadın ancak takdir ve hayranlıkla alkışlanmalı. Ayrıca bu durum başlı başına bir direniş olarak da mütalaa olunabilir.

GENÇ ŞAİR (ŞULE’YE GÖZLERİYLE TEBESSÜM EDEREK BAKAR) – Belki de başkentten uzakta uzlete çekilmek de tercih olunabilir. Başkentte genç bir şair ve edebiyatçının başarısı sükût ile geçiştirilir. (SİTEMKÂR) Haset ağzılarını kitler. Mesafe aldığını fark ediyorlar. Ne yazık ki

başkentte şair ve yazarlardan başka arkadaşlarım da yok. Başkentte yüreği çay bardağı kadar olmayanlar da şair sayılır. Doğrusu yalnızlığa, uzlete çekilsem diye düşündüğümde de, hayatın ayartıcı ışığı üstüme vursun istiyorum. Yalnızlığın en iyi yanı, yeni şiir ve yazıların neşet etmesidir. Ama dışarıda gürlük gürülük akan bir hayat var.

ŞULE: - Bazen ben de dibe vurduğumu duyumsuyorum. Sınırdaki ve ruhumun azap içinde olduğu, kendimi küçük gördüğüm cehennemde yaşayormuşçasına bunaldığım ân’lar. İyi ki bu hâl uzun sürmüyor. Bir iki gün içinde toparlanıyor ve değerli ve ışıltılı bir yanımın olduğunu fark ediyor ve kendimi güçlü hissediyorum.

(JORLİC’İN HAYALETİ HAYALİ ŞULE GENÇ ŞAİR ÜSTAD ŞAİR VE KONTES ŞAİRE NAZAR EDER) *“Bunda (Kabala Sanatında) İyiliksever melekler biz ölümlülere, sık sık simgeler, harfler, biçimler ve sesler sağları, dilin alışılmış kullanımın yanı sıra, şaşırtıcı ve bilinmeyen, ama usumuzla çetin araştırmalar sonucu anlaşılabilen, şaşırtıcı ve bilinmeyen anlamlar gösterirler. Bu nedenle onlara (Meleklerle) büyük bir hayranlık ve sevgi duymamıza yol açarlar”*
“Aptalların birçok kitapları yayımlanıyor; çünkü ilk bakışta kandırırlar bizi. Yayıncı aptalı ayırt etmek zorunda değildir. Bunu Bilimler Akademisi bile yapamadıktan sonra.”

(GENÇ ŞAİR DALGINLAŞIR HÜLYADAYMIŞ YA DA RÜYADAYMIŞÇASINA JORLİC’E NAZAR EDEREK) - Haklısınız Efendi Jorlic, çok haklısınız. Umumhaneye hitap eden düşük yapıtları üreten Kontes Şair’in “Maşuk” adlı manzume yapıtı mesela. Demek ki aptallığın yeryüzünde adil bir dağılımı söz konusu. Benim hukukçu arkadaşlarım arasında, nadiren yılda bir kitap da okuyan dostlarımda elinde Kontes Şairin “Maşuk” unu görmem bunu ispatlıyor. Hatta yüksek kurul üyesi bir hukukçu da “Maşuk” tan övgüyle söz edip, konuşma retoriklerini Maşuk’tan yaptığı alelade bir vecizeyle güclendirmişti. Ki bu yüksek yargıç “Hayata Dönüş Operasyonu” adlı bir operasyonu planlayarak, ceza evinde hükümlü onlarca devrimciyi katletme emrini veren bir yargıçtı. Demek ki “Maşuk”taki hikmetlerin hiçbiri yargıçın kalbini, yumuşatmamış.

HAYALİ: (GENÇ ŞAİRİN SÖZLERİNDEN ALDIĞI DESTEKLE BİRAZ DA İTHAM EDER BİR TONLAMAYLA) - Burjuva gibi yaşarlar, sosyalist gibi düşünürler... Sosyalistler gibi dramaları yoktur. Ceza ve tutuklevlerinin hep uzağındadırlar. Bir kaçışları yoktur, ontolojik bir var oluş için mesafe kapatıcı olan “intihar” “sürgün” “hapishane” “delilik” gibi olgu ve niteliklerden de uzaktadırlar. Marjı o kadar sahiplenirler ki bu yüzden “marj marj olmaktan çıkar” ve sıradanlaşır. Rüzgâra göre konum almakta başarılıdırlar. Konjonktürel olarak “Solculuk” yaparlar. Patagonya Birleşik Devletleri’nin kucağına oturmadan da memnundurlar. Yakın geçmişte toplumsal olaylar nedeniyle meydanlar ve sokaklar kaynamaya başladığında öyle bir coşular ki, sınırsız Bastil’e yürüyecek, Kızıl Bayrakla Kızıl Meyda’na koşacaklar. Gerçi yapıtlarında delilik ve benzer temalara da rastlamaktayız. Devamlı surette bunalırlar. Ontolojik var oluş bağlamında, kentli küçük burjuva üç isim öne çıkar. Nilgün, Tezer, Sevgi... Başkaldırılmış ve diyet ödemişlerdir. Işıklar içinde uyusunlar.

İKİNCİ ŞAİR: (GENÇ ŞAİRİ BAŞIYLA TASDİK EDEREK) - Ulemadan Umberto Eco Efendi “ Bir aptal bile Nobel ödülüne değer görülebilir” diye yazmıştı.

(GENÇ ŞAİR ÖZGÜVEN İÇİNDE) - Bazı yazarlar yani “muhalif olmayan” yazarlar faşizme ve despotizme hizmet ederler. Sonra Kraliçe’nin sofrasında ağırlanırlar. Zira bu

kabileye mensup yazarlar, devamlı “sahne” “onlar alanında” olan yazarlardır, modernitenin yüzeysel enerjisine müpteladılar, şehrin ünlü pastane, lokantaları ve meyhaneleri ikinci adresleridir. Seçkin semtlerdeki burjuva mekânlarının sakinleridirler. Sanal olarak “Solculukları” vardır. Fakat Solcu olmalarına rağmen, kapitalizmin kaptan köşkünden ödül almaya gönül indirecek kadar alçalırlar. Bu durumdan hiç de mahcup değildirler.

KONTES ŞAİR (YÜZÜNÜ ASARAK) – Ödülün sağı, solu, komünisti, kapitalisti diye bir değerlendirme yapmak eğer bir kasttan kaynaklanmıyorsa, düpedüz cehaletten mütevellittir. Genç şair dostum. Yurttaş Keyn’in, ödül beratıyla birlikte imzaladığı çek bir hazinedir ve kim böylesi bir hazineyi ret edebilir?

GENÇ ŞAİR ŞULE’YE (MÜSTEHZİ) : - Bir semt pazarı nedir hanımefendi? Her hafta kurulan semt pazarlarında, beş liraya kadınlara etek, on liraya pabuç satılır. Yani işporta malları.

ŞULE: (KENDİ KENDİNE MIRILDANARAK) - Tabii ki işportada, Kontes ve Üstad Şair’in tezgâhlarındaki mallar revaç görmekte. Has ve hakiki ustalar işportadan ve semt pazarlarından uzak dururlar. Ödül verenler ve ödül verenlere verenler. Piyasanın ve işportanın hâli bu.

(TAM BU ÂN’DA JORLİC’İN HAYALETİ ŞULE VE GENÇ ŞAİRE KONTES ŞAİRE NAZAR EDEREKTEN) - “Akademinin ve kamu mâkâmlarının kapalı atmosferi, altı şililik romanlarla, meyhane şarkıları üretir.”

GENÇ ŞAİR : - Kaset çıkaran şairlere ne buyrulur?

(BU ÂN’DA JORLİC’İN HAYALETİ SAHNEDEKİ ŞAİRLERE NAZAR EDER) - Ünlü sosyalist ve kasetçi şairimizin kendi sesiyle Unkapanı Çarşısı’nda doldurduğu son kasetinden bir kubleyi tadımlık olarak muhterem haziruna dinletmek istiyorum. (KASETÇALARDAN EKOLU SES YÜKSELİR)

“Alaplı’nın üstünden
Karga geçiyor karga
Kız ben seni almayacağım
Dalga geçiyom dalga”

(JORLİC’İN HAYALETİ HAYALİSTAN’A DOĞRU SIRRA KADEM BASARKEN KONTES VE ÜSTAD ŞAİR COŞKUYLA KASETÇİ ŞAİRİ ALKIŞLARLAR)

KONTES ŞAİR: - Folklor müthiş!

ÜSTAD ŞAİR: - Folklor şiire düşman diyen Celali bir güzel halt etmiş!

(BU AN’DA ÜSTAD ŞAİR SAĞ KAPIDAN SAHNEYE GİRER VE ŞULENİN ELLERİNİ TUTARAK) - Çok teşekkür ederim. Çay ve ilaçları içince gücümü topladım. Az sonra uykum gelir ve yataklı vagona, kıyı kente kadar, deliksiz bir uyku çekerim.

(JORLİC’İN HAYALETİ BU ÂN’DA HAYALİ ŞULE GENÇ ŞAİR ÜSTAD ŞAİR VE KONTES ŞAİRE NAZAR EDER) - Şu edebiyatçılar ulvi kişiler hepsi de. Hülyalı, gizemli, sembolist. Estet oluyolar. Şairane beyinlere özgü o dalgaları meydana götüren türden besinler olduğu muhakkak. Gömleklerine İrlanda yahnisi terleyen o polisleri alalım bir damla şiir akıtır mı hiç ne denli sıkısan da. Şiirin ne olduğunu bilmez ki onlar hatta. Ruhsal durumun müsait olacak önce... Polis bir yana, iktidar ÇATAL KAFA namıyla maruf şairin şiirlerini görseydi ÇATAL KAFA’nın Divan-ı Harp’te yargılanması gerekirdi. Peki, dostlar tadımlık da olsa ÇATAL KAFA’nın ihtilal ve isyan temayüllerini teşvik ve tahrir eden

şiirlerini okumaya gayret edeceğim. (JORLİC CEBİNDEN BÜYÜK BİR KÂĞIT ÇIKARIR VE ŞİİRLERİ DAVUDİ VE TEATRAL BİR EDADA OKUMAYA BAŞLAR)

“Direnişe devam parola: İSYAN

BJK 1903

O güzel ve kahraman çocuklar

Ne Cellâd’dan korkar ne de Padişah’tan”

(ÜSTAD ŞAİR VE KONTES ŞAİR HEYECANLA VE ÖFKEYLE BİRLİKTE BAĞIRIRLAR):

- Evet, isyan ve ihtilale çağrı yapmakta. Müesses hukuki nizamı tebdil, tağyir ve ilgası için isyan çağrısı yapmakta. Çatal Kafa derhal derdest olunup Divan-ı Harp’te yargılanmalı. Vatan haini şairleri ülkemizde istemiyoruz. Hemen birlikte Baş Nazır Hazretleri’ne bir jurnal verelim.

(JORLİC ŞİİRLERİ OKUDUKTAN SONRA HAYALİSTANA UÇMADAN ÖNCE HAZIRUNA DER Kİ)

— Çatal Kafa kimdir, nerededir, ne yapar? Fakat Çatal Kafa’nın bütün kaynaklar ve bilgiler toplandıktan sonra tek bir fotoğrafı ele geçer. Milli İstihbarat Teşkilatı’nın müsaadesiyle Çatal Kafa’nın fotoğrafı bundan sonraki sayfada görülebilir:

ÇATAL KAFA’NIN BİLİLEN TEK FOTOĞRAFI

KONTES ŞAİR (ÖFKELİ) – Mutlaka nerede olduğunu bilen birileri vardır. Derhal derdest olunup yargılanmalı.

HAYALİ: - Ben nerede olduğunu biliyorum. Ama maalesef Çatal Kafa’nın Divanı Harp dâhil memleketimizdeki hatta milletler arası mahkemelerde yargılaması imkânsızdır. (DURUR ETRAFINDA ONU PÜR DİKKAT DİNLEYEN HAZIRUNA DÖNEREK) Zira Ehil psikiyatlardan oluşan bir ehli vukuf heyetince Çatal Kafa’nın cezai ehliyetinin olmadığına dair, hakkında bir rapor düzenlenmiştir.

KONTES ŞAİR (ÇANTASINDAN ÇIKARDIĞI İPEK MENDİLİYLE TERLEYEN YÜZÜNÜ SİLER VE ŞOK OLMUŞ VAZİYETTE VE ÖFKEYLE) : - Bu ihtimal aklımıza hiç gelmemişti. (SİTEMKÂR HATTA İSYAN EDERCESİNE) Cemiyet düşmanlığı yap, sonra deli raporu alıp, memlekete ve cemiyete verdiğin onca zarar, hasar ve ağır tahribattan mesul olma. (ÜSTAD ŞAİRE DÖNEREK) Burası nasıl bir ülke üstadım?

ÜSTAD ŞAİR: - Burası sadece delilerin hür olduğu bir ülke.

HAYALİ: - Çatal Kafa’nın hür olduğunu kim söyledi? Çatal Kafa yirmi yıl evvel büyük bir terör eylemi gerçekleştirdi ve yirmi yıl evvel Mazhar Osman diye tabir edilen tımarhaneye kapatıldı. Gerçi o ân’a kadar, pek çok rezilin maskesini de düşürmeyi başardı. Çatal Kafa çok tehlikeli bir delidir.

(JORLİC’İN HAYALETİ HAYALİ’YE NAZAR EDEREKTEN) - Size katılmıyorum Bay Hayali, Çatal Kafa bir dâhidir.

(JORLİC'İN HAYALETİ HAYALİSTAN'A DOĞRU SIRRA
KADEM BASAR)

(GENÇ ŞAİR: (DİNGİN VAKUR BİR TONLAMAYLA
KONUŞMAYA BAŞLAR) - Belki şairlik bile ölüme karşı
duramaz. Yine de geçici, ama daha sağlam bir mevzii. Ve ben
yeryüzünün en iyi kalpli, iyi ahlaka, iyilik, güzellik duygusuna
sahip insanların şairler olduğuna inanıyorum. Pençeleri
olmadığı için şairlerin kötülük etme yetenekleri yoktur.

BİRİNCİ ŞAİR GENÇ ŞAİRİ BAŞIYLA TASDİK EDEREK) :
- Şairlerin öldükten sonra cennette gittiklerine hep inandım.
Şairler bu kaba vasat toplum tarafından, belki de etraflarına
muhteşem bir ışık saçtıklarından, daha çok manevi suikastlara
kurban edilir. Çünkü bu vasat insanlar aralarındaki dayanışma,
bir ekip çalışması içinde, onların ittifak kurmalarını
kolaylaştırır.

ŞULE: - Cellatları, katilleri sadece ağır ceza mahkemelerinin
duruşma salonlarında değil, makam, mevki sahibi olanlar
arasında da görebiliriz. Gündelik hayatta sahip oldukları statü,
para gibi sahte apoletler onları güçlü kılar. Bu cellatlar görelî bir
üstünlük sayesinde kibirli, pervasız ve zorbadırlar: Şairler
yenilmeye mahkumdur.

HAYALİ: - Bazen delik pabuçlarıyla Şair Hrant Bey'in ya da
toplama kampında Şair Robert Desnos'u nerdeyse iskelete
dönen vücudunu gösteren fotoğrafı, farklı ve daha kanlı bir
kötülüğü ifşa eder...

GENÇ ŞAİR: - Devletin celladı duruşma salonlarında
görülme de, gerektiği ân'da bir ânlık mesafededir. Kritik
tarihi ân'larda yargıçların seslenmesiyle, cellat göreve hazırdır...
Tarihsel kırılma ân'ları daha çok kurbanı ihtiyaç duyar. Büyük
tarihsel olaylar, bireylerin kaderi üzerinde izlerini bırakırlar.
Cellat, kralın, imparatorun emrinde, değersiz bir kuldur.

ŞULE: - Fakat bu değersiz ve lanetlenen kul, bazen de, kral ve
imparatorun başını kesmek için görevlendirilir. Hükmeden
hükümdarın boynuna, kemendin geçirildiği ânlar.

GENÇ ŞAİR: (HÜLYAYA DALMIŞÇASINA ÜRKEK
İFADELERLE) - Geceleyin dolunay vakti, sarayların çatısına
indiğinde, krallar ve imparatorlara hayaletler musallat olur ve
onları dehşet içinde bırakır. Korku salan, dehşet içinde bırakan,
katleden iktidar sahibi kral ve imparatorlar, bu kez onları
muhafaza eden eşik ve sınırın dışında, korku karşısında aciz
kalırlar.

ŞULE: - Şekspir'i iyi hatmettiğiniz belli oluyor genç şair
dostum. (GÜLÜMSER.)

HAYALİ: (HOŞNUTSUZ VE İTHAM EDERCESİNE) -
İnsanın korkutulması iğrenç bir şey. Maalesef korkuyla
hükmeden hükümdarlar, bu yüzyılda daha kanlı cinayetler
işlemekten bir çekince duymuyorlar. Gecikmiş bir adalet
insanları, insanlığı bir ölçüde avutabilmekte. Nurbeng
Mahkemeleri, Sırp komutanları yargılayan uluslararası
mahkeme... (DURUR KARARLI VE CİDDİ) Benim içinse en
büyük hakikat, İlahi Adalet. Biliyorum avukat ve yargıç
arkadaşlarım arasında, "İlahi Adalet" e işaret ettiğim için, beni
biraz da küçümseyerek, hatta alaycı bir edayla hafife alanlar
çıkacaklar.

(BU ÂN'DA DUVARDAKİ AHŞAP AKSAMLİ ÇALAR
SAATİN GONGU ÜÇ KEZ VURUR. ŞAİRLER, HAYALİ VE
ŞULE VEDALAŞMAK İÇİN SAHNEDEDİRLER. ÜSTAD
VE KONTES ŞAİR GENÇ ŞAİRE UZAK DURMAYA
DİKKAT EDERLER.)

ANONS (EKOLU) : - Dikkat! Dikkat! Hülya adlı tren iki
dakika sonra hareket edecektir. Yolcuların trene binmeleri rica
olunur. Dikkat! Dikkat!

İbrahim OLUKLU

SOKAKTAKİ SIRT ÇANTALI ÇİÇEK

Sokakta sırt çantasıyla
Yuvarlana yuvarlana giden çiçek
"Arkadaşımın annesine
Günaydın" diyeceğime
"İyi akşamlar" demişim
Dedi adama

Çiçekten düşen gülcüğü adam
Yapıştırdı kendi yanağına

Sezgin ÖNDERSEVER

DÜAL

sonra açıldı perde, hazır değildim oyuna
öptüğüm her şeydi küstüğüm...

tenindeki putları devirdim birer birer
tek bir tanrı bıraktım kendime içinden bana bakan
gülüyordun henüz, hüznü buluşturdım yüzüne gözüne
işte bu, benim mükemmel hayatım...
kalabalığının kemirdiği kuytularım

yalnız sende öğrendim sen olmayı
yaşamak: kum saatinde asılı kalma dersi
seninle kazandım harcadığım bütün hayatımı
işte bu, kabul edilmeyen tezim
artık kalabalığım da kuytum da senin

dünyaya alışamadım sana alıştığım kadar
tutmadı bana verilenlerle benden alınanlar
tanrıdan alacaklı, sana borçlu, kendime batık
işte bu, çizgi çekemediğim hesabım
artık kalabalığım da kuytum da bensiz

sonra kapandı perde, hazır değildim vedaya
kaçtığım her şeydi kaldığım...

ŞULE: - Kampana çaldı. Tren hareket edecek. İyi yolculuklar.
(ŞULE SADECE GENÇ ŞAİRLE VEDALAŞIRKEN ONA
YANAKLARINI UZATIR VE KUCAKLAŞIRLAR. GENÇ
ŞAİR'E FISILTIYLA) - Tamam, bu işi çok mükemmel
biçimde sonuçlandıracağım. Size söz veriyorum. Sonra
Başkent'e sizi görmeye geleceğim.

BİRİNCİ ŞAİR: (SESİ UZAKLAŞARAK) - Hoşça kalın. Her
şey için teşekkürler Şule Hanım. Biliyor musunuz, dünyaya
yeniden gelecek olsam yine şair olurum. Kayıp bir hayata ağıt
yakmak olsa da şairlik. Sınıf arkadaşım bakan oldu. Ben ikinci
baremde bir devlet memuruyum. Tüm bunlara rağmen şairlik
çok güzel bir şey.

EFEKT: ÜÇ TİZ TREN DÜDÜĞÜ SESİ, TRENİN HAREKET
HALİNDEKİ SESİ GİTGİDE AZALIR

PERDE İNER

VE ÖTESİ

1.
Bazen bir dağ bile aşka gelip kendini aşabilir
Çocukların patikadaki haşarı seyrine özenle
Kır dediğince en çok sevgilinin gözlerindedir
Hani, efkâr verir, bakarsın baharı getirir, su yürür
Basmadan fistan giymiştir gelincige kestiğinde

Bir annenin çocuğuna bakışı çizer en güzel atlası
Eriğin çiçek açması şaşırtıcıdır gelinin sevincinde

Avluda durunca kirkit tıkırtısıdır benim özlediğim
Yıldız çisintisinden öte asma altlarında ışık serilir
Ne de güzeldir karadut dalda gülümsediğinde

2.
Bazen bir nehir bile kirlenince kahrından ölebilir
Her üzücün yoğun debili akışı ağır yenilgiyi imler
Belki der, dilini ısırır insan, ah o menevşili düşler
Kalabalığa cehalet cilalayan zorda kaypaklığı giyer

Bir babanın oğula bakışı güze ermiş bağın türküsü
Altın sarısı bal gibi üzümler alır oğulun gözlerini

Alınların terine düşen aydınlık benim özlediğim
Bir de birkaç kuşun narin uçuşu bademliklerden
Aklımın delik deşik savan gibi önüme serdiği

3.
Bazen bir ova bile hırpalanmaktan hayata küsebilir
Bağrına aşkla akan alın teri ister, toprağın teni narindir
Hele damarları alınınca yarası kanlı koskoca dağın
Evliliği biter, canı çekilir gelin gibi doğurgan ovanın

Ah, bu iğdenin kokusu mayıs günlerine bir avuç sevinç
Karadutun dalından gülümseyeceği ilkyazın müjdesi

Akşamüstü suya düşen şuncacık şule ne güzel
Derken, umut işte! Yaprağa hazırlanır tazecik filiz
Eh, hayat bu, dur durak yok, öteye de geçilmektedir

MERMER

şaraptık, ve susamış köpekler kadar sabırsız
susup bekledik yine de iki kırık amforanın yüzünde
kaynamış iki midye gibi
durup dinledik
içimize yürüyen tarih şeridinin sesini

çıkıp tozlu yolların yorgun soluğundan
dinlendik saint paul'un kuyusu başında
ve dokunduk mermerin uğuldayan yaşına
ezilip saklanmış üzümler kadar
kızıl ve kuytuda
isa'dan önceydi
galiba aşktan çok sonra

bedestendeki kırk kaşıktan biriyle doyurdum seni
o kadar çoğulduk
bir o kadar aç
ağzından memesi çekilmiş çocukların iştahıyla okuduk
defalarca açılmış kitapların son sözünü
ve susmuş meşelerin diliyle gömdük toprağa
azarlanmış bir çocuğun kalbini

sorup durduk eşyasız bir odada yankılanan sesimizle
kaybolmamak için bir daha
nereden geldik, nereye gidiyoruz?
gelip sonraki zamandan esmer gözleriyle bir çocuk
baksın diye
orada mı hâlâ
taş sokaklarda yürüyen sesin, kırık amforalar
ve üzerine kaynamış midyeler gibi duran ellerimiz

ey aşk!
geldik işte. buradayız
sonsuzla bilenmiş suyun ışığına bilindik
göğü ve toprağı dolaşmış zamanın güzergâhında

Tarsus, Mayıs 2014

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Produksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

